Ioan NEŞU

IEPURAŞUL CEL VITEAZ

MĂRGĂRITĂRELE
Povestiri de suflet

EDITURA STAR TIPP

Ioan NEŞU

IEPURAŞUL CEL VITEAZ

Ioan NEŞU

IEPURAŞUL CEL VITEAZ

EDITURA
STAR TIPP
by TIPOGRAFIA SA
SLOBOZIA - 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEŞU, Ioan
Iepuraşul cel viteaz / Ioan Neşu - Slobozia :
Star-Tipp, 2011
ISBN 978-606-8171-39-5

821.135.1-1

Ilustrații şi grafică copertă:
Alexandra Călin - Amara,
Liceul de Artă, Slobozia, clasa a XI-a.
Realizare coperți: Mihaela Popescu

Carte editată în sistem TCdDgT

Bun de tipar: 26.08.2011; Coli tipar: 3
Format: 32/70x100cm

IEPURAŞUL CEL VITEAZ

După un timp, regele urs se ridică anevoie din jilţul său de muşchi şi păşi greoi câţiva paşi. Razele calde ale soarelui de primăvară îi produceau o senzaţie de bine trupului său bătrân. Dar el părea că nu se putea bucura de ele. Şi nici nu părea că vede ceva în jurul lui deşi privirile sale cătau insistent undeva departe, dincolo de hotarele pădurii, de unde se auzeau strigătele lupilor. Cuiva, care l-ar fi privit de la distanţă, i s-ar fi părut că ursul trăieşte cu adevărat ziua senină şi caldă, uitând parcă de toate relele lumii.

Însă el avea toate motivele să fie posomorât. Cu puţin înainte, tocmai primise o veste proastă. Aproape în fiecare zi i se înfige câte un ghimpe în inima sa bolnavă. Din nou, fusese informat cum

animale din alte împărății călcau cu gânduri rele hotarele pădurii sale provocând pagube mari şi multă panică printre dobitoace.

Îi spusese vulpea că, pe la colțuri şi pe la răspântii, lupii şi mistreții vorbesc şi duc muncă de lămurire printre animalele mai mici să iasă în număr mare în piața centrală de lângă stejarul cel bătrân şi să nu plece de acolo până când ursul nu va renunța la putere. Că este prea în vârstă ca să mai aibă inițiativă şi să se organizeze ca să-i alunge pe intruşi. Trebuie sânge proaspăt la conducere, completează ei. „Vom rămâne fără oițe!“ strigă lupii în gura mare. „Şi noi vom rămâne fără recolta de porumb ştiuleți! Vom muri de foame la iarnă! Şi avem mistreți mici de hrănit! Şi nu ne ajung pensiile! Şi avem şi rate la bănci! Cum ne vom descurca noi în continuare?“ Aşa spunea vulpea uitându-se cu compătimire la ursul cel obosit.

Chiar şi iepuraşul cel viteaz, care asigura paza, îşi zicea, fără să părăsească postul: „Ce trist este să fii Rege!“

Zilele treceau cu greutate pentru urs. Mereu se aştepta ca nenorociții ăia să dea buzna peste el, să-l aresteze şi să-l judece în piața publică. Şi

eventual să-l spânzure, ca pe ultimul hoț. Dar ceea ce-l apăsa cel mai mult era că nu avea şi el un urmaş căruia să-i lase puterea, un urmaş care să-i ducă politica socială mai departe, ca să îi continue opera. Îl avusese pe fratele lui, dar acesta murise vrând să țină piept năvălitorilor.

Şi nopți la rând, Regelui nu i se mai lipea geană de geană. Gânduri înfricoşătoare îl cuprindeau când se aştepta mai puțin, luându-l când cu cald, când cu frig. Îl apuca frica la orice zgomot şi, de multe ori, se uita pe gaura cheii ca să se convingă dacă iepuraşul cel tânăr şi viteaz este tot în spatele uşii. Şi asta până într-o zi când îi veni o idee salvatoare. Fără să se mai îmbrace, direct în cămăşoiul lung de in în care dormea, dădu uşa de perete cu o vioiciune pe care nu şi-o cunoştea şi porni val-vârtej spre chilia Nemuritorului, un strămoş de-al lui care împlinise vreo două sute de ani şi care nu avea de gând să mai moară.

– Nemuritorule, zise el punându-se în genunchi, scapă-mă de necaz! Învață-mă ce să fac! Nu vreau să mă culc seara şi să nu mă mai trezesc în vecii vecilor! Te rog să mă ajuți, Nemuritorule!

– Văd că eşti chinuit de nelinişte. Auzisem eu ce se întâmplă şi te aşteptam. Aşa că n-am să te

mai chinuiesc şi eu şi am să-ți fac cunoscută acea taină a vieții. Dincolo de pustiul deşertului se află o mlaştină. O mlaştină întinsă unde pericolele apar la tot pasul. De aceea este şi greu de trecut, dar nu imposibil. Iar după mlaştină, dacă reuşeşti s-o treci, ai să dai peste o pajişte înflorită. Şi pe acea pajişte creşte o plantă miraculoasă care-ți va dărui tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte!

– Mulțumesc, Nemuritorule!

– Iar acum grăbeşte-te, dacă vrei să te bucuri de balsamul ei binefăcător! Zise Nemuritorul şi închise ochii, semn ori că obosise, ori că prin somn se regenera.

Cât de mare fusese la început încântarea la aflarea secretului, întorcându-se şi dându-şi seama că vigoarea paşilor săi slăbea, ca şi cum ar fi urcat un munte şi nu nişte scări banale, Regele se umplu de amărăciune.

„Sunt prea bătrân, îşi zicea el, ca să încerc o asemenea expediție. Bătrân şi neputincios! Dacă m-aş fi gândit la aşa ceva în urmă cu nişte ani, acum, cu siguranță, tot poporul meu ar fi fost nemuritor. Ne-am fi înmulțit şi am fi stăpânit lumea fără să avem teama unor barbari!“

– Mărite Rege, zise atunci Iepuraşul cel viteaz, îmi vine să plâng văzându-vă suferința. Toată lumea se veseleşte, numai Măria Ta nu vă găsiți liniştea. Pot să vă ajut eu cu ceva? Regele păru că-l priveşte un moment cu neîncredere. Cu ce-l putea ajuta un iepuraş tânăr?

– Mi-aş da şi viața pentru Măria Ta! Mai zise iepuraşul cel tânăr implorându-l.

– Tinere iepuraş, zise ursul după un timp de chibzuială, poate zeii mi te-au scos în cale! Poate dumneata eşti persoana de care am nevoie. Vino după mine ca să-ți spun despre ce este vorba. Oasele mele sunt prea obosite ca să pot rămâne mult în picioare!

Iepurele cel tânăr pătrunse după urs în bârlogul lui regal, neobişnuit de sărăcăcios şi acolo află că numai de el depinde nemurirea Regelui şi a întregului regat. El trebuia să meargă şi să aducă floarea aceea minunată şi toate dobitoacele vor renaşte şi vor trăi aşa în veci. Şi totodată îi fură aduse la cunoştință şi toate pericolele cu care îi va fi presărată calea şi cărora va trebui să le facă față. Şi, îi mai spuse ursul, indiferent cât de mare va fi bucuria reuşitei, în caz că va reuşi, el nu va

trebui să-şi permită clipe de rătăcire şi de odihnă nemeritată, câte tentaţii se vor ivi, misiunea lui nefiind considerată încheiată decât atunci când va depune în mâinile regelui său planta cea făcătoare de minuni.

Şi Iepuraşul cel tânăr şi viteaz, copleşit de importanţa sarcinii primite şi de marea încredere de care se bucura, porni ca din puşcă la marele şi primejdiosul drum. Faptele de arme ale tovarăşilor lui i se păreau acum simple copilării. Cum am putut să cred că eu sunt mai puţin folositor decât ei? Se gândea el parcurgând zilnic distanţe uriaşe.

Zile şi nopţi se scurgeau una după alta şi iepuraşul nu zărea nici o mlaştină. Numai deşertul întins şi neprimitor. Nici nu se gândea la hrană şi nici nu lua seamă la frigul nopţilor, se mândrea numai cu faptul că nu obosea şi că nu avea în minte să dea înapoi. Câteodată i se părea că vede înaintea sa o întindere imensă de ape care ar putea să fie mlaştina atât de aşteptată şi de căutată şi atunci îşi înteţea paşii, epuizându-se, ca să constate mai târziu că totul era numai un efect produs de căldura năucitoare a zilei.

Numai când în depărtare, imaginea pârjolită a deşertului începu să se schimbe, căpătând culori

mai vii, cu nuanțe de verde, din ce în ce mai verde, îşi dădu seama că o apucase, din întâmplare, în altă direcție şi că, astfel, ocolise mlaştina în loc să treacă prin ea şi asta i se păru un semn bun iepuraşului cel viteaz care porni într-o fugă spre țara făgăduinței, cum o numise el. Şi nu se opri decât în mijlocul câmpiei pline de felurite ierburi şi flori. Şi, deşi nu primise vrea lămurire despre cum arată floarea cea făcătoare de minuni, o descoperi dintr-o singură privire. Era o plantă înaltă până la genunchi, cu nişte flori galbene, fragede şi cărnoase, că ai fi putut muşca din ele, singură şi rătăcită printre atâtea altele, de diferite mărimi şi culori, dar nu atât de mândre ca aceasta.

– Ea este floarea pe care o cauți, iepuraşule! auzi el spunându-i-se sau poate fusese numai o părere. Dar ce mai conta acum?

Se repezi şi o rupse, aşa cum un însetat se apleacă asupra izvorului. Şi nu găsi loc mai potrivit pentru păstrare decât la piept, sub îmbrăcămintea sa subțire. După care plecă repede înapoi.

Şi cât de mare fusese graba sa de a se întoarce, când sosi în pădure şi îi dădu binețe ariciului, află că ursul murise demult. În rest nimic nu părea că se schimbase.

Descumpănit, că tot efortul şi zbaterea sa fusese în zadar, Iepuraşul cel viteaz socoti că, pentru început, trebuia să se prezinte la cel care fusese Regele său şi să-i spună că a reuşit, chiar dacă nu mai avea cine să-l audă.

Ajuns pe treptele monumentului funerar, Iepuraşul cel viteaz şi-a permis câteva clipe de linişte şi de odihnă, ațipind. Şi chiar când se trezea, a mai putut să vadă cum un şarpe îi furase floarea şi tocmai o înghițea cu o deosebită încântare.

MIRACOLUL

Ciuta îmbătrânise. Şi parcă îmbătrânea câte puţin în fiecare zi. Degeaba încerca bietul cerb s-o îmbărbăteze, s-o convingă să iasă la o plimbare, să meargă într-o vizită la o altă ciută, Ea se uita atunci la el cu nişte ochi mari şi trişti, înclina din cap a negare şi continua să stea culcată pe un balot de fân, ca într-un pat de spital, mestecând încet cele câteva fire de iarbă.

Zilele treceau şi cerbul nu se putea împăca deloc cu situaţia. Mai ales după ce cumnatul său, puţin nedumerit, îl întrebase ce mai aşteaptă şi n-o duce la doctor.

- Ştii că este o idee? răspunsese cerbul frecându-şi coarnele de trunchiul unui stejar mai subţirel. Nici nu m-am gândit. La noi în familie n-a fost nimeni bolnav vreodată.

- O vizită la doctor este cu totul altceva, decât să

stea aici singură şi să accepte boala. Iar medicul, presupunând că nu-i ceva grav, poate să-i prescrie nişte vitamine care s-o întărească. Poate îi mai recomandă şi altceva.

- Ai dreptate, este foarte slăbită.

Şi cerbul o duse pe ciută la spital a doua zi cu toată împotrivirea ei.

Lupul, care se potrivise tocmai să fie medicul de gardă, dădu din cap când o văzu pe ciută în ce stare era.

- Vom vedea ce se poate face! îi spuse el şoptind cerbului. Tot ce ține de noi! mai zise el. Şi cerbul se nelinişti puțin. A simțit o anumită îndoială în glasul lupului.

- Adică nu mai e loc de speranță? întrebă el cu vocea gâtuită de emoție.

- Este, întotdeauna este loc şi de speranță. Dar oricând poate apărea o reacție neaşteptată care ține mai mult de tăria bolnavului, dacă este hotărât şi vrea cu toată tăria să se facă bine. Dacă acceptă să se lupte cu boala. Dar mulți renunță. Vin la spital împinşi de alții, nu că ar fi convinşi că se vor salva. Nu luptă şi asta creează condiții ca boala să progreseze, indiferent de eforturile noastre.

Şi amândoi au privit spre ciută, gândindu-se la acelaşi lucru. Ciuta nu voia să lupte. Renunțase la

luptă. Ciuta se uita şi ea la ei, ca şi când ar fi vrut să le reproşeze:

- Voi nu vedeți că nu mai e nimic de făcut? Mi-a venit şi mie rândul, asta e!

Cerbul o vizita în fiecare zi. Sta îndelung, povestindu-i cum a înflorit scumpia şi sălcioara, cum a renăscut pădurea... Îşi aduceau aminte de dragostea lor... Ciuta era mai sentimentală. De multe ori ochii ei se umpleau de lacrimi ca frunza de brusture de bobițe de rouă.

Lupul îi privea de departe cu ochi de profesionist. Parcă şi lui îi părea rău, el care văzuse atâtea la viața lui. Îl ocolea pe cerb când acesta căuta să-l întâlnească, bănuind cam ce ar vrea să-l întrebe. Nu voia să-l mintă. Nu avea motive să fie optimist.

Într-o dimineață însă, lupul crezu că nu vedea bine ceea ce vedea. Ciuta nu mai era bolnavă. Se ridicase în picioare şi alerga prin salon, căutându-şi lucrurile şi aruncându-le grămadă, unele peste altele, în geantă. Ca şi când s-ar fi grăbit foarte tare.

- Ce faci? întrebă lupul contrariat.

- Îmi fac bagajele, tu nu vezi? Nu mai stau în spital, plec acasă! îi răspunse ea fără să-l privească.

- Nu poți să pleci aşa, oricum! Trebuie să-ți mai fac nişte analize. Ca să fim siguri...

- Ce analize? Mă simt sănătoasă tun. Doar de atâta lucru pot să-mi dau şi singură seama.

- Dar ce s-a întâmplat?

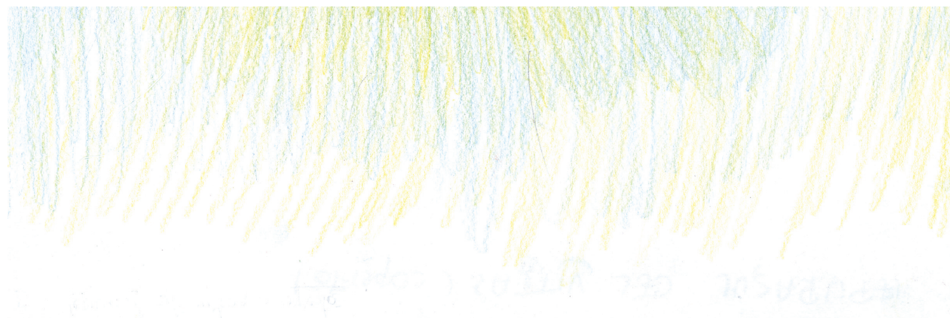
- A fost ieri nepoțica mea în vizită şi mi-a spus că un cățel rău i-a furat păpuşica şi a zmotocit-o până a rămas goală. „Şi-i e frig şi ei, mătuşico, ştii ce frig îi e?“ Şi mă privea cu nişte ochi!“ Şi cine ştie să-i împletească şi ei o rochiță dacă nu tu?“ Şi acum plec să-i împletesc păpuşii o rochiță. Nu vreau ca nepoțica mea să sufere. O nepoțică am şi eu şi s-o părăsesc tocmai acum?

Lupul se uita la ea şi nu înțelegea nimic. Ciuta parcă era mai sănătoasă decât ei toți.

- Geanta o las aici, zise ciuta ieşind. O să vină soțul meu s-o ia!

Un adevărat miracol! îşi zise lupul privind în urma ei.

După un timp, regele urs se ridică anevoie din jilțul său de muşchi şi păşi greoi câțiva paşi. Razele calde ale soarelui de primăvară îi produceau o senzație de bine trupului său bătrân. Dar el părea că nu se putea bucura de ele. Şi nici nu părea că vede ceva în jurul lui deşi privirile sale cătau insistent undeva departe, dincolo de hotarele pădurii de unde se auzeau strigătele lupilor. Cuiva, care l-ar fi privit de la distanță, i s-ar fi părut că ursul trăieşte cu adevărat ziua senină şi caldă, uitând parcă de toate relele lumii.

ISBN 978-606-8171-39-5
9 786068 171395

Design & Print: TIPOGRAFIA S.A. - tel.: +40 243 231 888
e-mail: office@tipografiasa.ro • www.tipografiasa.ro